

SREĆNIJA NEGO IKADA

Mena van Prag

SREĆNIJA
NEGO
IKADA

Prevela s engleskog
Irina Vujičić

Mono i Manjana
2011.

Naslov originala
Happier Than She's Ever Been, Menna Van Praag
Copyright © 2011 by Menna Van Praag
Originally published in 2011 by Hay House UK Ltd.
Prava za srpsko izdanje © Mono i Manjana, Beograd 2011.

Izdavač
Mono i Manjana

Za izdavača
Miroslav Josipović
Nenad Atanasković

Glavni i odgovorni urednik
Srđan Krstić

Prevod
Irina Vujičić

Lektura i korektura
Ana Ranđelović

Kompjuterska priprema
Mono i Manjana

Dizajn korica
Ivana Flegar

Štampa
Elvod-print, Lazarevac

E-mail: office@monoimanjana.rs
www.monoimanjana.rs

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

VAN Prag, Mena, 1978-
Srećnija nego ikada / Mena van Praag ; [prevod Irina Vujičić]. - Beograd : Mono i
Manjana, 2011 (Lazarevac : Elvod-print). - 144 str. ; 21 cm

Prevod dela: Happier Than She's Ever Been / Menna van Praag.
- O piscu: str. 143-144.

ISBN 978-86-7804-489-2
821.111-31
COBISS.SR-ID 186599180

Autorka ove knjige ne deli savete niti, direktno ili indirektno, prepisuje upotrebu bilo koje tehnike za fizičke ili medicinske probleme bez saveta lekara. Njena namera je da ponudi informacije opšte prirode koje će vam pomoći u potrazi za emocionalnim i duhovnim blagostanjem. U slučaju da bilo koju informaciju u ovoj knjizi primenite na sebi, što je vaše ustavno pravo, autorka i izdavač ne preuzimaju odgovornost za vaše postupke.

*Za Arijel i Šiju,
Koje me inspirišu da svakoga dana
stvaram
sopstvenu čarobnu vezu...
S ljubavlju!*

BAJKE

Maj Ficdžerald bila je srećna. Srećnija nego ikada. Konačno su joj se ostvarili svi snovi. Nakon godina borbi i patnji, razočaranja i očajanja, nesreća i grešaka, i nakon mnogih životnih lekcija, sve je najzad došlo na svoje mesto. Sada je živela u divnom gradu, u divnoj kući, s najdivnijim čovekom na svetu. A knjiga – za koju joj je trebalo dosta hrabrosti da bi je napisala, zbog čijeg je objavljivanja prodala kafe, zbog čije je prodaje putovala širom Amerike – iz dana u dan je bivala sve uspešnija.

Maj je takođe prestala da se prežderava ogromnim količinama čokolade kako bi potisnula tugu. Doduše, to sada i nije bilo teško jer više nije bila tužna. Zato su joj čokoladne štanglice nedeljama stajati u frižideru, a da nijednom ne padne u iskušenje da ih smaže.

Maj je bila izuzetno zahvalna na svom novom životu. Često je razmišljala o starom i o tome kako možda

nikada ne bi skupila hrabrosti da ga napusti da nije bilo pomoći koju je dobila od svih čarobnih ljudi na koje je naišla. Naročito Rouz, starice svetlucavih plavih očiju, koja je u kafeu zatekla usamljenu Maj, punu samoprezira. I Fejt, njene rođake i najboljeg prijatelja kojeg je mogla da zamisli. Bez njih, Maj bi još uvek sedela za pultom kafea *Kakao*, jecala bi u svoj kapučino, tamanila torte i zaljublivala se u muškarce koji je nisu želeli.

Međutim, zbog njih je sada bila u Americi i živela je svoj život iz snova. Čak i posle godinu dana, Maj se pribojavala da je sve to samo san i često je morala da se uštine samo da bi bila sigurna da je budna. Sada je provodila slobodno vreme pomažući drugim ženama koje su imale probleme s kojima se ona toliko dugo suočavala. Budući da one možda neće imati tu sreću da nabasaju na inspirativne ljude, a svakako neće naići na Rouz u svom lokalnom kafeu, Maj je želela da bude čarobni stranac koji će ih usmeriti na put ka ispunjenju. I kada su joj te žene kasnije dolazile i pričale koliko im je pomogla i koliko su sada srećnije, Maj se osećala veseliije i zahvalnije nego što je mogla da zamisli.

Svakog utorka i četvrtka uveče u knjižari svog dečka Bena, Maj je održavala posebne književne večeri. Pekla je poslastice za posetioce, čitala poglavlja svoje knjige, odgovarala na pitanja, igrala igre i, uopšte, činila je sve što je mogla kako bi svojim posetiocima unela malo radosti u živote i, kako se nadala, malo dugoročne sreće.

Dok je pospremala posle jedne naročito prijatne večeri, Maj se setila reči drage Rouz: da ne treba da je grize savest što je srećna jer ljudi koji su zaista srećni šire svoju radost, prenose je na ljude s kojima se susreću, dok nesrećni čine upravo obrnuto. Zato biti srećan u stvari znači biti jarki svetionik u mračnom svetu. Maj je upravo to želela da bude.

Svakog jutra u proteklih nekoliko meseci, Maj se budila uz sunčeve zrake koji su je obasjavali s prozora – to je bila jedna od posebnih draži koje je pružalo leto u San Francisku. Nije odmah ustajala – volela je da nekoliko minuta provede osmehujući se pod pokrivačem. Gde god bila i šta god da se događalo, Maj se uvek budila rano. Pošto je vodila kafe skoro čitavu deceniju, navikla je da rano ustaje. To joj, međutim, nije smetalo. Štaviše, volela je što ima vremena da pusti da joj koža upije sunce, da se okrepi i ojača pre nego što dan zaista počne.

Kad bi Maj ustala, ostavljala bi Bena da tiho hrče i u pidžami odlazila u kuhinju. Živeli su u malom duplexu iznad njegove knjižare, koji mu je deda ostavio u nasleđstvo. To je bila prva knjižara koja je prihvatila Majin roman i počastvovala je time što ga je postavila u izlog. Život iznad dve hiljade knjiga uzbuđivao je Maj više nego što je mogla da opiše. Ponekad bi, rano

ujutru, sišla na prstima niz male spiralne stepenice i stajala na donjem stepeniku gledajući u lavirint polica koje su bile prenatrpane, a zatim bi joj pogled privukle zlatne zvezde na tamnoplavoj tavanici i hrastov pod. Dok je udisala blago memljiv miris, Maj bi ispustila blaženi uzdah čiste zahvalnosti.

Život s Benom bio je jednostavan i obožavala ga je. Pošto nisu imali previše novca, večeri su im se smenjivale šetnjama do grada i posetama njihovim omiljenim besplatnim mestima: japanski vrt, klupa na brdu koja je gledala na most Golden gejt, razgledanje izloga u Glavnoj ulici, kafa i kolač u *Šoljici*. Kada bi zatvorili knjižaru, provodili su sate istražujući, čitajući jedno drugom pasuse iz omiljenih knjiga i vodeći ljubav u svakom prolazu između polica. U stanu na spratu, kad nisu bili u krevetu, boravili su u kuhinji. Ben je uglavnom kuvao, dok je Maj bila zadužena da se sve pojede i pospremi nakon gozbe.

Naravno, usred ove sreće, i dalje su imali svojih nesporazuma, čak i povremenih svađa. Imali su loše dane i ponekad su istresali bol i frustraciju jedno na drugome, ali nikada nisu bili proračunati ili okrutni; rasprave su bile samo površinske, lako su bledele i nikada nisu ugrožavale sigurnost koju su zajedno osećali.

U početku je Maj bila nervozna, prisećajući se kako su joj i u prethodnoj neuspeloj vezi prvi meseci blaženo protekli, a onda je sve krenulo u sunovrat. Zato je

uvek bila malo nemirna, čekajući dan kad će joj Ben reći da je više ne voli. Ali, prošli su meseci, potom skoro cela godina i ništa se nije promenilo. I dalje ju je voleo i želeo koliko i ona njega. Maj još uvek nije mogla u potpunosti da poveruje da su se njeni snovi ostvarili. Kada se zaljubila u prelepog, nezadržljivog Džejka, kojeg su oterale njene neuroze i posesivnost, Maj je mislila da će morati da se pomiri sa životom bez ljubavi. Ali, čuda se dešavaju i sada je pronašla svoju srodnu dušu.

Svakog jutra je kuvala kafu za Bena koji nije mogao da funkcioniše bez nekoliko gutljaja kofeina. Subotom i nedeljom, pravila je pogačice s borovnicama. Sada kad više nije *moralna* da svakog jutra peče gomile kolača i torti, Maj je prilično uživala praveći divne poslastice u njihovoj maloj kuhinji i ispunjavajući stan mirisima zemički s cimetom, čokoladnih tartova, krofni s lavandom, makrona od vanile... Nažalost, uzalud je pokušavala da pronađe sve sastojke za čokoladne ovsene štanglice u prodavnicama koje je obilazila (i iznenadila se kad je otkrila da su ih, s druge strane bare, pravili u vidu debelih palačinki), tako da Ben još uvek nije imao priliku da proba njen specijalitet. Međutim, prošle nedelje, na godišnjicu rođenja svoje majke, Maj je napravila Lilinu omiljenu tortu od bele čokolade i ružine vodice i Ben je izjavio da ništa bolje u životu nije probao. Nikada. Maj ga je obasula poljupcima.

Nakon što bi Ben popio kafu, izležavao bi se s Maj do poslednjeg slobodnog trenutka. Potom bi se izvukao iz kreveta, istuširao i odneo drugu šolju kafe na sto u knjižari. Maj bi se u pidžami popela uz dugo spiralno stepenište i ugnezdila bi se na kauč u sobici koja je bila samo njena. Nedelju dana nakon preseljenja u Benov stan, samo tri nedelje nakon što su se upoznali, Ben je napravio mestašce samo za nju – kutak u kojem je Maj mogla da piše, da razmišlja, da se osami.

Bila je to mala soba. S jedne strane nalazio se veliki prozor koji je gledao na dugačku ulicu u pravcu mora, s obe strane oivičenu raznobojnim kućama. U daljini su se, po vedrom vremenu, taman mogli videti crveni nosači čuvenog mosta. Maj je obožavala da gleda kroz taj prozor. Nedeljama već nije napisala nijednu reč nego je jednostavno posmatrala i osmehivala se nebu. Osećala je neku novu vrstu sreće: sreću koja ništa nije zahevala i znala je da je potpuno savršena. U ovakvom raspoloženju, Maj prosto nije mogla da uzme olovku, jer bi reči bile suviše.

Zato je crtala. Pisala je šare i nasumične reči krupnim, kitnjastim slovima, duge i tanke zavojite linije suglasnika i samoglasnika koje su se pružale od vrha do dna stranice. Ponekad joj se činilo kao da čeka. Osećala je da je sledeća priča u njoj, da se polako formira i samo je trebalo da prođe vreme dok ne bude spremna da se